

ЧАРЛС БУКОВСКИ

СМЪРТТА НА БАЩАТА II

Превод от английски: Емилия Михайлова, 1995

chitanka.info

Майка ми беше починала една година по-рано. Седмица след смъртта на баща ми аз стоях сам в неговата къща. Къщата се намираще в Аркадия и от доста време насам не се бях приближавал до нея, ако не се смята минаването ми по магистралата, на път за Санта Анита.

За съседите бях непознат. Погребението беше свършило и аз отидох до мивката, налях си чаша вода, изпих я и излязох навън. Тъй като не знаех какво да правя, взех маркуча и се заех да поливам храсталака. Докато стоях там в предния двор, пердетата на съседите започнаха да се разтварят. Скоро и хората започнаха да излизат от къщите си. Една жена пресече улицата и се приближи до мен. — Ти ли си Хенри? — попита ме тя.

Да, казах ѝ, че аз съм Хенри.

— Ние познавахме баща ти от години.

После дойде и съпругът ѝ. — Познавахме и майка ти — каза той.

Аз се наведох и спрях водата на маркуча. — Няма ли да влезете? — попитах аз. Те се представиха като Том и Нели Милър и тримата влязохме в къщата.

— Ти изглеждаш точно като баща си.

— Да, така казват всички.

Седнахме и се загледахме.

— О — каза жената, — той имаше *толкова много* картини. Трябва да е обичал картините.

— Да, нали?

— Направо съм *влюбена* в тази картина с вятърната мелница по залез-слънце.

— Можете да я вземете.

— О, наистина ли?

На вратата се позвъни. Бяха семейство Гибсън. Семейство Гибсън ми казаха, че познавали баща ми от много години.

— Ти изглеждаш точно като баща си — допълни мисиз Гибсън.

— Хенри ми даде картината с мелницата.

— Колко мило! Аз направо съм *влюбена* в оная картина със синия кон.

— Можете да я вземете, мисиз Гибсън.

— О, ти не искаше да кажеш това?

— Не, не, напротив, вземете я.

На вратата пак се позвъни и влезе друга двойка. След тях аз я оставих отворена. Скоро оттам се подаде главата на един мъж, сам. — Аз съм Дъг Хъдсън. Жена ми е при фризьорката.

— Влезте, мистър Хъдсън.

Надойдоха и други, предимно по двойки. Започнаха да обикалят из къщата.

— Ще продаваш ли тук?

— Мисля, че да.

— Кварталът ни е просто чудесен.

— Виждам, че е така.

— О, тази рамка *страшно* ми харесва, но картината в нея не.

— Вземете рамката.

— Но какво ще правя с картината?

— Хвърлете я на боклука. — Аз се огледах. — Ако някой види картина, която му харесва, вземайте, моля.

Те ме послушаха. Скоро стените останаха голи.

— Ще ти трябват ли тези столове?

— Не, всъщност не.

От улицата заприиха минувачи, които дори не си правеха труда да се представят.

— Какво ще кажеш за дивана? — попита много високо някой. — Ще ти трябва ли?

— Диванът няма да ми трябва — казах аз.

Те взеха дивана, после масата от нишата за хранене и столовете.

— Тук някъде трябва да имаш тостер, нали, Хенри?

Те взеха тостера.

— Тия чинии не ти трябват, нали?

— Не.

— А приборите?

— Не.

— Какво ще кажеш за кафеника с филтъра?

— Вземете ги.

Една от дамите отвори някакъв шкаф на задната веранда. — Ами всички тия консервирани плодове? Ти никога няма да можеш да изядеш това!

— Добре, вземете ги. Но се опитайте да си ги разделите по равно.

- О, аз искам ягодите!
- О, аз искам смокините!
- О, аз искам мармалада!

Хората продължаваха да идват, да си отиват и пак да се връщат, водейки нови със себе си.

- Хей, в шкафа има половинка уиски! Ти пиеш ли, Хенри?
- Оставете уискито.

Къщата се пренасели. Някой пусна водата в тоалетната. Друг бутна от мивката чаша и тя се счупи на пода.

— По-добре си запази тая прахосмукачка, Хенри. Можеш да я използваш за твоя апартамент.

— Добре, ще я запазя.

— Той имаше някакви градински инструменти в гаража. Какво ще кажеш за градинските инструменти?

— Не, по-добре да ги запазя.

— Ще ти дам 15 долара за градинските инструменти.

— О, кей.

Той ми даде 15 долара, а аз му дадох ключа от гаража. Скоро се чу боботенето на сенокосачката, която бе подкарал към дома си.

— Не трябваше да му даваш всички ония неща за 15 долара, Хенри. Те струваха много повече от това.

Не отговорих.

— Какво ще кажеш за колата?

— Мисля, че ще задържа колата.

— Ще ти дам 50 долара за нея.

— Мисля, че ще задържа колата.

Някой навигна на руло килима от предната стая. След това хората започнаха да губят интерес. Скоро останаха само трима-четирима, после си заминаха и те. Оставиха ми градинския маркуч, леглото, хладилника и готварската печка и едно руло тоалетна хартия.

Аз излязох навън и заключих вратата на гаража. Докато заключвах, минаха две малки момчета на ролкови кънки. Спряха.

— Виждаш ли този мъж?

— Да.

— Баща му умря.

Те продължиха на кънките си. Аз взех маркуча, завъртях кранчето за водата и се заех да поливам розите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.